

Československé veřejnosti

K " prohlášení předsednictva Čsl. lidové strany k suspensi br. ministra J. Plojgara, " uveřejněném v Lidové Demokracii ze dne 29.7.48 považují za nutné oznámiti toto :

I. Vše suspense, je osobní věcí kněze, je proto nevhodné záležitost tu rozebírat před veřejností. Je však znám záměr, pro který má být veřejnost vyburcována .

Kněz Plojhar při svěcení na kněze přísahal poslušnost církevním představeným; tuto přísahu porušil tím, že odepřel poslušnost svému Ordinariovi, a proto nezbyvale nic jiného, než dáti průchod spravedlnosti .

Byl včas upozorněn ústně svým Ordinářem, písemně dne 26. května arcib. Ordinariátem pražským. Svému biskupu odpověděl, že suspensi bere na vědomí, mně neodpověděl vůbec.

Je proto zvláštní, že teprve po dvou měsících je veřejnosti tvrzeno, že je církevními hodnostáři pronásledován ?

II. Není pravdou, že jeho kandidatura byla "řádně a včas dohodnuta s římskokatolickou církví." Nikde s biskupů ani celý episkopát nebyl kompetentním dohodovatel kandidatura na úřad ministerský, neboť dle §u 2 can. 139 je tato kandidatura vyhražena Sv. Stolicí .

A pokud se týká kandidatury poslanecké, není pravda, že ta mu byla dovolena. Výslovně jsem prohlásil všem, kdež o věci se mnou jednali, že rozhodnutí může učiniti jedině konference všech Ordinářů, a také toto negativní rozhodnutí bylo hned druhého dne po konferenci 3.5.48 oznámeno ÚAVNF .

Tvrditi, že suspense kněze pro odepření poslušnosti, k níž se přísahou zavázal, je v rozporu s cítěním křesťanského lidu a s ústavou je směšné, peněvadě kněz, tím že se stává knězem, bere na sebe určité povinnosti, pro něž se dobrovolně a nenuceně vzdává určitých práv občanských .

III. Suspense kněze Plojgara je vykládána jako pronásledování kněze, jenž " jde s lidem a s legální vládou " .

1. Opakuji znova, že kněz Plojhar byl suspendován, peněvadě proti své přísaze odepřel poslušnost církevním představeným. To byl důvod suspense, nikoliv jiný .

2. Není pravdou, že politická činnost kněží je zakazována teprve po únerevých událostech, proto jsou nespravedlivé i všechny další výtky z toho činné .

a/ Již po r. 1918 - připomínám po roce tisíc devět set osmáct - arcib. Dr. Kordač - a Kordač byl sám před tím politicky činným - jednal o zákonu kandidatury kněží. Jednání skončeno kompromisem, že zákaz se bude vztahovati na kněze řeholní / opat Zavoral tehdy se také vzdal mandátu v senátě/, a že postupem času budou kněží politicky činní nahraženy laiky .

b/ Já sám již dávno před událostmi únorovými jsem bojoval proti kandidatuře kněží. Byl jsem proto i pronásledován lidovou stranou. Zprávy o mně v lidových listech byly potlačovány, mé články nesměly být uveřejňovány, posl. Roudnický mi hrozil discipl. vyšetřováním u ministerstva školství atd. .

Také v Dachau jsem měl o tom tématu přednášku .

c/ Na Slovensku hned po r. 1945 episkopát zakázal kandidatury kněží .

d/ V mimořádné poradě biskupské již 9. února 1948 bylo usneseno nedovolovati kandidatury kněží, a usnesení to bylo veřejně publikováno a zvláště ještě kněžstvu připomenuto .

Tato upozornění byla kněžstvu i častěji potom připomínána .

A které jsou důvody zákazu kandidatury kněží ?

1. Nedostatek kněží pro duchovní správu. Jsou faráři, kteří zastávají 5 - 6 farností, které nemohou být obsazeny. V pražské arcidiecési na př. je celkem 535 farností, z nich je obsazeno 235, tedy 300 je neobsazeno, Kaplanských míst je 391, z toho 167 neobsazených, tedy jen v pražské arcidiecési schází 467 kněží. Ostatní diecése nejsou na tom lépe. A kněz patří v první řadě do duchovní správy, ne do politického života.

2. Politická činnost kněží vedle několika málo kladů přinesla vždy mnoho záporného. Tím spíše, že chyby politické činnosti kněží jsou vždy připisovány na vrub ne straně politické, ale katolické církvi. Stačí poukázat na Slovensko a na poslední události u nás .

3. Odedávna vedl boj proti kandidatuře kněží všecken pracující lid, a věřící vždy si přáli, aby kněz byl v první řadě knězem .

I v lidové straně byl značný odpor proti kandidatuře kněží. Nevěřím proto, že by též lid nyní si přál, aby byli kněží poslanci a ministři, když je dostatek schopných laiků .

Pokud se týká exposé p. univ. profesora Dr. Turečka, podotýkám, že celý případ řeší teoreticky, bez ohledu na skutečnou podstatu věci. Proto je řešení to nesprávné.

Ostatně věrný, katolický kněz by netrpěl, aby politická strana, na jejíž program kandidoval, tak nespravedlivě a nešetrně napadla církev, neboť je si dobře vědom, že podle can. 2334 všichni ti, kdož se utíkají k jakékoliv laické moci, aby ať přímo nebo nepřímě byl omezen úkon juridické církevní, staví se ním církev ?

V Červené Řečici dne 6. srpna 1948

+ J o s e f
arcibiskup pražský .